

بازمانده‌های استعمار که به استقلال رسیدند

۱۲ تیر ۱۴۰۳ ساعت ۱۷:۱۳

بسیاری دهه‌های ۱۹۷۰-۱۹۹۰ را سال‌های پایانی استعمار کهن می‌دانند. به عنوان نمونه در اقیانوس هند «کومورها» در ۱۹۷۵ به استقلال رسیدند مگر جزیره «مایوت» که خواستار شد فرانسوی باقی بماند و در شاخ آفریقا «جیبوتی» در ۱۹۷۷ به استقلال رسید.

بسیاری دهه‌های ۱۹۷۰-۱۹۹۰ را سال‌های پایانی استعمار کهن می‌دانند. به عبارتی گرچه به زعم بسیاری، بعد از رهایی مستعمرات از یوغ استعمارگران، استعمار نو یا فرانو حاکم شد؛ اما طی همین سال‌ها، بسیاری از کشورهای مستعمره از سیطره مستقیم کشورهای استعمارگر رهایی یافتند و تحت عنوان کشور مستقل موجودیت یافتند.

«در آفریقا فرانسه از بازمانده‌های مالکیت استعماری خویش چشم پوشید و کوشید که رخنه اقتصادی و نظامی پیشین خود در آن سرزمین‌ها را از دست ندهد. در اقیانوس هند «کومورها» در ۱۹۷۵ به استقلال رسیدند مگر جزیره «مایوت» که خواستار شد فرانسوی باقی بماند. در شاخ آفریقا «جیبوتی» در ۱۹۷۷ به استقلال رسید. بریتانیا از تکه پاره‌های بازمانده از مستعمرات خود در هر پنج قاره چشم پوشید که این‌ها بودند:

«هندوراس»، «سورینام»، «بارباد»، «جزیره گرناد»، «فیجی» و «جزیره موریس». در ۱۹۸۴ بریتانیا با چین پیمان بست که «هونگ کونگ» را در سال ۱۹۹۷ به چین باز پس دهد به شرط اینکه هونگ کونگ تا پنجاه سال پس از آن با یک شیوه اداری ویژه و با سیاست اقتصاد آزاد اداره شود. در سال ۱۹۷۵ اسپانیا - برای رهایی از چنگ ملی‌گرایان «پولیساریو» - «صحرا» را از سر واکرد و به مراکش و «موریتانی» وانهاد. در ۱۹۶۳ هلند بخش غربی «گینه نو» را به «اندونزی» وانهاد. اگر سرزمین «گروئنلاند» دانمارک و سرزمین‌های فرادریاهای فرانسه را مستعمره به حساب نیاوریم، می‌توان گفت که در پایان سده بیستم دیگر سرزمینی بر روی کره زمین نبود که مستعمره باشد. کسانی بر این گمان‌اند که پایان دوران استعماری را سال‌های ۱۹۹۱ - ۱۹۹۰ باید دانست که در آن اتحاد جمهوری‌های شوروی - آخرین امپراتوری استعمارگر - فروپاشید.»

